

1

EN CONNOR

Tot canvia amb aquella mort a la carretera: un acte tan fortuït i tan estúpid, que la ment queda atònita, pensant en totes les conseqüències. En Connor hauria d'haver aparcat per dormir, especialment en una nit de vent com aquella. Certament, els seus reflexos al volant serien molt millors al matí. Però la necessitat ardent de presentar-se a Ohio amb en Lev l'obliga a esforçar-se cada dia una mica més.

«Només fins a la propera sortida de l'autovia», es diu. Encara que tenia pensat parar quan passessin Kansas, ja ha transcorregut mitja hora d'això. En Lev, a qui resulta fàcil infondre una mica de sensatesa a en Connor, no és de cap ajuda aquesta nit; està estirat al seient de l'acompanyant, adormit com un tronc.

Són dos quarts d'una de la matinada quan la desafortunada criatura apareix davant els fars del cotxe, i en Connor només té temps de veure-la un instant mentre gira el volant ràpidament en un intent desesperat d'evitar la col·lisió.

«No pot ser el que m'ha semblat que era...», pensa.

Encara que en Connor gira completament, aquella cosa estúpida torna a posar-se davant del cotxe, com si estigués buscant la mort.

L'esportiu «prestat» atropella la criatura, que passa rodant per sobre del capó com si fos una pedra i trenca el vidre de seguret del parabrisa en un milió de trossets diminuts. El cadàver queda atrapat en el marc del parabrisa. Té un eixugaparabrisa retorçat incrustat en el seu coll prim.

En Connor perd el control del volant, i el cotxe abandona l'asfalt i s'escora brutalment en la malesa.

En Connor crida i deixa anar una maledicció per mer reflex, mentre la criatura, que encara s'aferra a la vida, li llança les urpes al pit i li esquinça la samarreta i la carn, fins que, per fi, en Connor recupera la fredor necessària per trepitjar a fons el pedal del fre. L'abominable criatura surt del parabrisa, propulsada cap endavant com si acabés de ser disparada per un canó. El cotxe s'escora com un vaixell que s'enfonsa, s'atura de sobte en caure a la cuneta i només llavors es despleguen els coixins de seguretat, com un paracaigudes defectuós que s'obre quan el paracaigudista ja és mort a terra.

La tranquil·litat que segueix s'assembla al silenci espacial desproveït d'aire, excepte en el gemec sense ànima del vent.

En Lev, que s'ha despertat en el mateix segon en què han xocat contra la cosa, no diu res, però obre la boca buscant aire quan el colpeja el coixí de seguretat. En Connor ha descobert que en Lev té més de mostela que no pas de gallina: el pànic el paralitza.

En Connor, que continua intentant assimilar els deu segons precedents de la seva vida, es mira la ferida que ha rebut al pit: sota la samarreta esquinçada té un tall a la pell d'uns quinze centímetres de llarg. El que és estrany és que se sent alleujat: la ferida no és mortal, i les ferides de la carn es poden tractar. Com hauria dit la Risa en l'època en què dirigia la infermeria del cementiri d'avions, els punts són el més petit dels mals. Aquella ferida necessitarà una dotzena de punts més o menys. Però el problema més gros serà trobar un lloc on pugui rebre atenció mèdica un fugitiu ASP que se suposa que és mort.

Tant ell com en Lev surten del cotxe i deixen la rasa per examinar el sinistrat. A en Connor li tremolen les cames de pura

feblesa, però no ho vol admetre, així que decideix que el seu tremolor només es deu a una descàrrega d'adrenalina. Es mira el braç (el braç on té el tatuatge del tauró) i obre i tanca la mà, intentant transmetre la força brutal d'aquell braç robat a la resta del cos.

—És un estruç? —pregunta en Lev quan contemplen l'enorme au morta.

—No —li deixa anar en Connor—, és el remaleït Correcamins.

Això era el primer que en Connor havia pensat, irracionalment, en veure aparèixer davant els fars del cotxe aquell ocell gegant. L'estruç, que un minut abans encara havia tingut prou vida per estripar el pit d'en Connor, ja és mort. El seu coll trencat està retorçat en un angle molt tancat, i els seus ulls vidriosos els miren amb intensitat de zombi.

—Ens ha atacat una au... —diu en Lev.

Ni tan sols sembla desconcertat pel que ha passat. Més aviat sembla un fred observador, potser perquè no era ell qui conduïa o potser perquè ha vist coses molt pitjors que una au morta a la carretera. En Connor enveja la seva sang freda.

—Què caram feia un estruç a l'autovia? —pregunta en Connor. La seva resposta arriba amb el soroll que fa una tanca davant una sobtada ràfega de vent. Els fars dels cotxes que passen il·luminen l'enorme branca d'un roure arrencada pel vent. La branca era prou pesant per aixafar una part de la tanca metàl·lica. A l'altra banda de la tanca pul·lulen formes amb el coll llarg. Alguns estruços ja han traspassat la bretxa i es dirigeixen a la carretera. Calia esperar que tinguessin més sort que la seva companya.

En Connor havia sentit que últimament hi havia moltes granges d'estruços a causa de la pujada del preu d'altres carns, però mai no n'havia vist cap. Irreflexivament, es pregunta si la

mort de l'au seria o no un suïcidi. Havia pensat, l'estruç, que era millor morir a la carretera que rostida al forn?

—Els seus ancestres eren els dinosaures, ho sabies? —comenta en Lev.

En Connor respira fondo, i només llavors s'adona que fins aleshores ha estat respirant superficialment, en part pel dolor, en part per la impressió del que ha passat. Mostra a en Lev la ferida:

—Per a mi, aquestes bestioles continuen sent dinosaures. Aquest ha intentat desconnectar-me.

En Lev fa un gest de dolor.

—Estàs bé?

—Estaré bé. —En Connor es treu l'impermeable i en Lev l'ajuda a tibar-lo al voltant de l'esquena i el pit, a manera de torniquet casolà.

Contemplen el cotxe, que no hauria quedat més destrossat si s'hagués trobat de cara amb un camió en comptes de trobar-se amb una au no voladora.

—De fet, ja tenies pensat deixar aquest cotxe d'aquí a un parell de dies, no? —pregunta en Lev.

—Sí, però no d'aquesta manera.

La cambrera que havia estat tan amable de regalar-los el seu cotxe els havia dit que esperaria uns quants dies abans de denunciar-ne la desaparició. A en Connor només li queda esperar que l'assegurança li pagui prou per donar-li a ella una alegria.

Per l'autovia passen uns quants cotxes més. El d'ells està prou apartat de la carretera per passar desapercebut davant conductors que no van mirant precisament cap allà. Però hi ha gent la feina de la qual consisteix a mirar.

Passa un cotxe que perd velocitat cent metres més enllà i gira creuant la mitjana de terra. En el moment que fa el gir, els fars d'un altre vehicle il·luminen el dibuix negre i groc de la

carrosseria: es tracta d'un cotxe de policia de carretera. Pot ser que l'agent els hagi vist o pot ser que hagi vist simplement els estruços, però en tot cas les opcions d'actuació d'en Lev i en Connor es veuen sobtadament reduïdes:

—Corre! —crida en Connor.

—Ens veurà!

—No mentre no encenguin els reflectors. Corre!

El cotxe de la policia aparca a un costat de la carretera, i en Lev no discuteix més. Es gira per arrencar a córrer, però en Connor l'agafa del braç:

—No: per aquí.

—Cap als estruços?

—Confia en mi!

El reflector s'encén, però no els enfoca a ells, sinó a una de les aus que s'apropen a la carretera. En Connor i en Lev arriben a la bretxa de la tanca. Les aus s'escapen d'ells en totes direccions, i es converteixen en més objectius mòbils per al reflector de la policia.

—A través de la tanca? Ets boig? —pregunta en Lev en un murmuri.

—Si correm al costat de la tanca, ens agafaran. Hem de desaparèixer, i aquesta és l'única manera de fer-ho.

Al costat d'en Lev, en Connor travessa la tanca trencada i, com ha fet ja tantes vegades a la seva vida, corre en la foscor, sense saber on posa els peus.

ANUNCI DE CARÀCTER POLÍTIC

«L'any passat va morir el meu marit de trenta-cinc anys a mans d'un lladre que va entrar per la finestra. El meu marit va intentar

enfrontar-s'hi i va rebre un tret. Sé que ningú no em tornarà el meu marit, però ara es votarà una proposició de llei per la qual per fi els criminals pagaran el que han fet, ull per ull i dent per dent.

Si legalitzem la desconnexió de delinqüents, no solament reduïrem la massificació de les presons, sinó que disposarem de teixits per a trasplantaments que podran salvar vides. A més, la Llei de justícia corporal assegurarà que un percentatge de tots els òrgans procedents de criminals vagin directament a les víctimes de crims violents i a les seves famílies.

Vota "Sí" a la Proposició número 73. Perquè si estem units dividirem els delinqüents.»

Anunci patrocinat per l'Aliança Nacional de Víctimes a favor de la justícia corporal

No es poden quedar al ranxo dels estruços. Hi ha llums a l'edifici de la granja. Molt probablement, a l'amo li han notificat el problema que hi ha hagut a l'autovia i el lloc no trigarà a ser ple de treballadors de la granja i de policies, que intentaran reunir les aus.

A menys d'un quilòmetre de la granja, anant per una pista de terra, troben una caravana abandonada. A dins hi ha un llit amb matalàs, però està tan florit, que prefereixen passar la nit a terra.

Malgrat tot, en Connor només triga uns quants minuts a quedar-se adormit.

Té somnis confusos en què apareix la Risa, a qui no ha vist fa molts mesos i a qui potser no tornarà a veure mai més. També somia en la batalla que es va lliurar al cementiri d'avions, l'operació que va destruir aquell santuari. En els seus somnis, en Connor intenta dotzenes de tàctiques diferents per salvar de l'Autoritat Juvenil els centenars de nois que estan a càrrec seu.